

การใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ผิดไวยากรณ์ในภาษาไทย

Grammatically Incorrect Use of English Lexical Borrowings in the Thai Language

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม¹

Ratchataphol Chaikiattitham

บทคัดย่อ

ภาษาไทยยืมคำภาษาอังกฤษมาใช้ในลักษณะของการยืมคำ แต่ไม่ได้นำระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย ได้แก่ การเติมหน่วยคำผัน การใช้หน้าที่ของคำ และการสลับโครงสร้างคำ จึงทำให้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนหนึ่งใช้ผิดระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิมในทางตรงกันข้าม คำในภาษาไทยส่วนหนึ่งไม่ได้ใช้คำยืมภาษาอังกฤษ แต่เลียนระบบไวยากรณ์ด้านต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษ จากลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยมีคำศัพท์ใช้ในภาษาได้อย่างหลากหลายเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าคำศัพท์นั้นใช้ไม่ถูกต้องตามระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยก็ตาม

คำสำคัญ: คำยืมภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย, ไวยากรณ์

---

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ

Asst. Prof., Thai Language Section, Faculty of Humanities and Social Science, Payap University

E-mail: meebearxiong@gmail.com

*รับต้นฉบับ 4 พฤษภาคม 2561 ปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิ 17 กันยายน 2561

รับลงตีพิมพ์ 24 กันยายน 2561

Abstract

In the Thai language, English lexical borrowings are used. However, they are used independently of the English grammatical rules of morphological subtypes (i.e., inflection, word function and word formation). As such, their use is considered grammatically incorrect according to the English grammatical rules. On the contrary, some Thai words are used according to the English grammatical rules, although they are not originated from the English lexical borrowings. From what explained above, it is evident the Thai language contains words with various usage patterns. However, some words have been incorrectly used according to either the grammatical rules of the English or Thai language.

Keywords: English Lexical Borrowings, Thai Language, Grammar

บทนำ

ที่ใดมีภาษาที่นั่นย่อมมีคำ และที่ใดมีคำที่นั่นย่อมมีไวยากรณ์ จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษาทุกภาษาล้วนมีคำที่สร้างขึ้นตามระบบไวยากรณ์เฉพาะของภาษานั้น ซึ่งผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องเรียนรู้คำในระบบไวยากรณ์ตามที่ Parrott (2004, p. 4) กล่าวว่า “คนส่วนใหญ่คิดว่าคำและไวยากรณ์ไม่เกี่ยวข้องกัน แต่แท้จริงแล้วการเรียนรู้ด้านคำ ผู้เรียนควรเรียนรู้ด้านไวยากรณ์ของคำในภาษานั้นด้วย” สอดคล้องกับคำนิยามของ “ไวยากรณ์” ที่เกี่ยวข้องกับคำเช่นกัน ซึ่งหมายถึง “วิชาภาษาว่าด้วยรูป

คำและระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 1135) ฉะนั้นเมื่อใดก็ตามที่กล่าวถึง “คำ” ไม่ว่าจะ เป็นภาษาใดล้วนต้องมี “ไวยากรณ์” เข้ามาเกี่ยวข้องกันเสมอ

หากกล่าวว่า “คำ” ภาษาต่างประเทศภาษาใดมีบทบาทและอิทธิพลต่อภาษาไทยมากที่สุด หากไม่นับรวมคำภาษาบาลี-สันสกฤต คำตอบคือภาษาอังกฤษ ตามที่ วิลสัน (2550, หน้า 116) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีอิทธิพลต่อภาษาไทยมากที่สุด รองจากภาษาบาลี-สันสกฤตและนับวันภาษาอังกฤษ

ในภาษาไทยจะเพิ่มความสำคัญขึ้นตามลำดับ เพราะประเทศต่าง ๆ ให้ความสนใจ และยก ภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาสากล ใช้เป็นสื่อกลาง ในการติดต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คนไทยในปัจจุบันนิยมใช้ภาษาอังกฤษอย่าง แพร่หลาย จึงทำให้มีคำภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก อยู่ในภาษาไทย เช่นเดียวกับความคิดเห็น ของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2549, หน้า 90) กล่าวว่า คำยืมภาษาอังกฤษเป็นคำยืมภาษา ต่างประเทศที่น่าสนใจมากที่สุด เพราะมีเป็น จำนวนมาก และในปัจจุบันกระบวนการยืมคำ ภาษาอังกฤษก็ยังดำเนินอยู่อย่างไม่รู้จบ

ฉะนั้น เมื่อมีคำยืมภาษาอังกฤษปรากฏใน ภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ย่อมทำให้ “ไวยากรณ์” ภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ อาจจะปรากฏในภาษา- ไทยได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อนำไวยากรณ์ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมาเปรียบเทียบกัน ย่อมมีคำตามระบบไวยากรณ์ทั้งที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน ดังเช่นคำกริยาในภาษาอังกฤษ ผู้เรียนภาษาอังกฤษจำเป็นต้องเรียนรู้คำกริยา ที่หลากหลาย เนื่องจากต้องเลือกคำกริยาให้ เหมาะสมกับกาล (tense) เพื่อนำมาสร้างเป็น ประโยคพื้นฐานที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ต่อไป (Harrison et al., 2012, p. 93) ซึ่งแตกต่าง

จากคำกริยาหลักในภาษาไทยที่ปรากฏรูปคำ แบบสำเร็จรูป โดยไม่จำเป็นต้องขึ้นอยู่กับกาล หรือต้องสอดคล้องกับประธาน (Timyam, 2015, p. 114)

นอกจากนี้การใช้โครงสร้างคำที่แตกต่าง กันระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษอาจมี ส่วนทำให้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยใช้ ตามโครงสร้างคำไทย กล่าวคือ โครงสร้าง คำยืมภาษาอังกฤษมีส่วนขยายอยู่ด้านหน้า คำหลัก แต่ภาษาไทยมีโครงสร้างคำขยาย อยู่ด้านหลังคำหลัก จึงทำให้เกิด “การสลับ โครงสร้างคำ” ในคำยืมภาษาอังกฤษกับคำ ภาษาไทย กล่าวคือ ภาษาไทยนำคำยืมภาษา- ภาษาอังกฤษมาใช้ แต่ไม่ได้ใช้โครงสร้างคำตาม คำยืม กลับใช้โครงสร้างคำตามไวยากรณ์ไทย คือ คำขยายอยู่ด้านหลังคำหลัก เช่น “เกม คอมพิวเตอร์” ภาษาอังกฤษว่า computer game “คลิปวิดีโอ” ภาษาอังกฤษว่า video clip เป็นต้น (รัชตพล ชัยเกียรติธรรม, 2554, หน้า 964)

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ไวยากรณ์ ด้านคำและโครงสร้างคำระหว่างภาษาไทยกับ ภาษาอังกฤษย่อมแตกต่างกันบางประการ อย่างไรก็ตามภาษาไทยได้นำคำยืมภาษาอังกฤษ มาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก และมีคำยืม

ภาษาอังกฤษในภาษาไทยจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้เปลี่ยนรูปคำและโครงสร้างคำตามระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ภาษาไทยได้ใช้คำยืมและโครงสร้างคำภาษาอังกฤษตามระบบไวยากรณ์ภาษาไทย จึงทำให้คำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยส่วนหนึ่งมีระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากความแตกต่างด้านคำในไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาดังกล่าว

เนื้อหา

ภาษาไทยได้ใช้คำยืมภาษาอังกฤษตามระบบไวยากรณ์ภาษาไทย ฉะนั้นคำยืมภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งที่ปรากฏในภาษาไทยมีระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง โดยคำยืมภาษาอังกฤษที่ผิดไวยากรณ์ในภาษาไทยมีลักษณะต่าง ๆ แบ่งได้ดังนี้

1. การเติมหน่วยคำผัน (Inflection) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงรูปฐานศัพท์โดยเฉพาะคำลงท้ายตามหน้าที่หลักไวยากรณ์ในประโยค ทั้งยังเป็น การเติมหน่วยคำผันรูปฐานศัพท์เพื่อเป็นคำใหม่แสดงลักษณะทางไวยากรณ์บางประการ โดยไม่ได้ทำให้ชนิดของคำตามรูปฐานศัพท์เปลี่ยนไป (Yule, 1985) แบ่งเป็นคือ

1) เพื่อแสดงจำนวนพจน์ (Singular/ Plural)

ในภาษาอังกฤษมีคำเติมท้ายธาตุหรือ ศัพท์เพื่อแสดงความหมายว่าคำนามที่นับได้ (Countable Noun) มีจำนวนมากน้อยเพียงใด ซึ่งส่วนมากปรากฏ “-s” หรือ “-es” ที่ท้ายคำ เช่น cat-cats, boy-boys, match-matches โดยไม่ทำให้ชนิดของคำตามรูปฐานศัพท์เปลี่ยนไป แต่ภาษาไทยใช้คำยืมภาษาอังกฤษเดิมวิภัติ-ปัจจัยคำนามเพื่อแสดงจำนวนพจน์ที่แตกต่างจากไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ดังเช่นคำภาษาอังกฤษ แสดงลักษณะท้ายคำศัพท์เป็นคำพหูพจน์ดังกล่าว แต่ภาษาไทยใช้คำยืมเป็นรูปคำเอกพจน์เท่านั้น อาทิคำว่า “ยีน” (jean) หมายถึง น. ผ้าฝ้ายเนื้อหนาหยาบมักข้อมสีน้ำเงิน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 954) ในขณะที่ภาษาอังกฤษใช้รูปคำพหูพจน์เท่านั้น คือ “jeans” (Oxford, 2011, p. 810)

อย่างไรก็ดีอาจมีผู้ใช้ภาษาไทยส่วนหนึ่งนิยมสะกดว่า “ยีนส์” ที่แตกต่างไปจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังกล่าว อาจเนื่องด้วยอิทธิพลของการเติมหน่วยคำผันแสดงจำนวนพจน์ของภาษาอังกฤษ เช่น ผู้บริหารคนใหม่ชอบแต่งตัวเซอร์ใส่เสื้อยืด

กางเกงยีนส์ไปทุกงาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 121) ซึ่งสอดคล้องกับคำว่า “jeans” ตามที่พจนานุกรมฉบับ Oxford ได้กล่าวไว้ข้างต้น

นอกจากนี้คำยืมว่า “เกม” (game) หมายถึง น. การแข่งขันที่มีกติกากำหนด เช่น เกมกีฬา การเล่นเพื่อความสนุก เช่น เกมคอมพิวเตอร์ การแสดงเพื่อสาธิตกิจกรรม เช่น เกมการบริหาร โดยปริยายหมายถึง การแสดงที่ใช้กลวิธีหรือเล่ห์เหลี่ยมเพื่อหักล้างกัน เช่น เกมการเมือง, ลักษณะนามเรียกการแข่งขันหรือการเล่นที่จบลงด้วยการแพ้ชนะกันครั้งหนึ่ง ๆ เช่น เล่นแบดมินตัน 3 เกม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 142) หรือใช้คำยืมว่า “เกม” ประสมกับคำอื่น ตัวอย่างดังนี้

“เกมกด” หมายถึง น. เครื่องเล่นเกมคอมพิวเตอร์ชนิดที่ผู้เล่นต้องกดปุ่มในการเล่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 24)

“เกมออนไลน์” (game online) หมายถึง น. การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อระบบอินเทอร์เน็ต อาจเล่นตามลำพังหรือเล่นร่วมกับผู้อื่นได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, หน้า 10)

“เกมโชว์” (game show) หมายถึง น. รายการโทรทัศน์ประเภทจัดการแข่งขันที่เป็น

การแข่งขันเพื่อความสนุกสนาน เช่น แข่งตอบปัญหา แข่งทายชื่อนักร้อง มีรางวัลเป็นเงินหรือสิ่งของให้ผู้ชนะการแข่งขัน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 142)

จากตัวอย่างของคำว่า “เกม” (game) ดังกล่าว เห็นได้ว่าภาษาไทยได้ใช้คำยืมนี้เป็นรูปเอกพจน์เท่านั้น อย่างไรก็ตามในภาษาอังกฤษใช้ทั้งรูปคำเอกพจน์คือ “game” หมายถึง น. กิจกรรมหรือกีฬาประเภทเดี่ยวหรือกลุ่มที่มีกฎกติกาการแข่งขัน และรูปคำพหูพจน์ “games” หมายถึง น. ชื่อการจัดการแข่งขันกีฬาขนาดใหญ่ เช่น Olympic Games (Oxford, 2011, p. 621) จึงสรุปได้ว่า “game” ใช้เป็นคำสามัญนาม ส่วน “games” ใช้เป็นคำวิสามัญนามในภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ดี หากอ้างอิงตามหลักเกณฑ์พจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ของราชบัณฑิตยสถาน ดังกล่าวให้สะกดว่า “เกม” เท่านั้น ซึ่งอาจจะขัดแย้งกับผู้ใช้ภาษาไทยส่วนหนึ่งที่นิยมสะกดว่า “เกมส์” เป็นคำสามัญนาม เช่น “ทำไมผู้ชายชอบเล่นเกมส์” (Pantip, 2561) ที่นอกจากสะกดคำแตกต่างจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังกล่าวแล้ว ยังถือว่าผิดหลักไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันแสดง

พจน์ในภาษาอังกฤษเช่นกัน แม้คำว่า “เกมส์” ไม่ปรากฏการสะกดคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานดังกล่าว แต่เมื่อใช้เป็นคำสามัญนามควรใช้ตามหลักไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันแสดงพจน์ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็น “เกมส์” (games) เช่น โอลิมปิกเกมส์ ตามตัวอย่างคำของพจนานุกรมฉบับ Oxford ดังกล่าว

สรุปได้ว่า ตามหลักเกณฑ์การเขียนสะกดคำยืมภาษาอังกฤษในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานคำว่า “จีน” ใช้เป็นรูปคำเอกพจน์เท่านั้น ซึ่งผิดไวยากรณ์รูปคำเพื่อแสดงจำนวนพจน์ในภาษาอังกฤษว่า “jeans” ส่วนคำว่า “เกม” ปรากฏรูปคำเดียว แต่ภาษาอังกฤษปรากฏทั้งรูปคำเอกพจน์ “game” เป็นคำสามัญนาม และรูปคำพหูพจน์ “games” เป็นคำวิสามัญนาม หรืออาจจะเป็นคำสามัญนามที่แสดงจำนวนพหูพจน์ ซึ่งคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยคำนี้อาจจะใช้ไม่ผิดหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในกรณีที่ “เกม” เป็นคำสามัญนาม และ “เกมส์” เป็นคำวิสามัญนาม ในทางกลับกันหากผู้ใช้ภาษาไทยเขียนสะกดว่า “เกม” เป็นคำวิสามัญนาม และ “เกมส์” เป็นคำสามัญนามย่อมผิดหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

อย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม เมื่อคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้นเป็นคำนามนับได้นำมาใช้เป็นประโยคในภาษาไทย คำยืมที่เป็นนามนับได้นั้นไม่ได้เปลี่ยนรูปคำพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษด้วยการถอดอักษรท้ายศัพท์สะกดการันต์ว่า “-ส์” เพื่อแสดงจำนวนพหูพจน์ในภาษาไทยแต่อย่างใด เช่น “เขาชอบเล่นเกมหลายเกม” เนื่องจากคำนามในภาษาไทยเปลี่ยนรูปคำเป็นพหูพจน์ไม่ได้ ตามที่คำศัพท์ของหล่อ (2552, หน้า 205) กล่าวว่า “ตามปกติคำนามมีรูปเอกพจน์ทั้งสิ้น และมีรูปคงที่อยู่อย่างเดิม ไม่ว่าจะเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ เพราะเครื่องหมายให้รู้พจน์ไม่ได้อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์ หรือเพิ่มพยางค์ที่ทำศัพท์เหมือนในภาษาอังกฤษ แต่หากต้องอาศัยคำวิเศษณ์ประกอบข้างหน้าหรือข้างหลัง หรือบางที่ ต้องอาศัยคำกริยาหรือเนื้อความเป็นเครื่องหมายรู้” จากตัวอย่างประโยคดังนี้

เสื้อกันหนาวที่สั่งซื้อมีหลายไซส์ (size: ขนาด) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 274) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “Sweater which was ordered has many sizes.”

คอน โดชั่นนี้มี 4 ยูนิต (unit: หน่วย)

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 304-305) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “This floor of condominium has 4 units.”

จากตัวอย่างประโยคดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยนำคำยืมมาใช้แทนนั้น ไม่ได้นำระบบไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์ของคำยืมมาใช้ในประโยค เนื่องจากมีคำวิเศษณ์ประกอบคำด้านหน้าคำยืม ทำให้ทราบได้ว่าคำยืมที่เป็นคำนามนั้นมีเป็นจำนวนมาก ประกอบกับคำในประโยคตามบริบทมีคำไทยมากกว่าคำยืมภาษาอังกฤษ จึงอาจจะไม่จำเป็นต้องใช้คำยืมนั้นให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ผู้ใช้ภาษาก็สื่อสารเข้าใจตรงกันได้

อย่างไรก็ดี แม้ว่าภาษาไทยใช้คำยืมภาษาอังกฤษโดยไม่ได้ใช้ระบบไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์ดังกล่าว แต่กลับมีคำไทยบางคำเลียนไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์จากคำนามในภาษาอังกฤษกลายเป็นคำกริยา หรือคำวิเศษณ์ในภาษาไทยด้วยการถอดอักษรท้ายคำภาษาอังกฤษจาก “-s” เป็นอักษรไทยสะกดการันต์ “-ส์” ที่ท้ายคำ เพื่อแสดงให้เห็นถึงจำนวนพจน์ของคำกริยาหรือคำวิเศษณ์

ซึ่งระบุปริมาณเป็นจำนวนตัวเลขมากน้อยไม่ได้ แต่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของคำกริยาหรือคำวิเศษณ์นั้นว่ามีระดับ “มาก” เช่น

“ซาลส์” หมายถึง ก. ทำตัวเด่น ทำตัวเป็นข่าว ทำตัวนอกกรอบ หวือหวา เด่นและเป็นที่น่าสนใจ เช่น ไฮโซคนนี้ซาลส์มาก ซึ่งมีความหมายเดียวกับคำว่า “ซ่า” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 110)

“มันส์” หมายถึง ก. สนุกมาก เช่น หนังสือเรื่องนี้มันส์สุด ๆ ผู้กันตั้งแต่ต้นเรื่อง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 259) ซึ่งมาจากคำว่า “มัน” หมายถึง ก. เพลิน, ถูกอกถูกใจ, ออกรสออกชาติ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 899) แต่เมื่อ “มัน” ประสมกับคำอื่นไม่ปรากฏคำว่า “มันส์” ดังคำว่า “มันพะยะคะ” “มันขקר่อง” และ “มันหยด” ต่างหมายถึง ก. สนุกสนาน ออกรสชาติอย่างมาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 259-260)

เส้นทางสู่ความปรองดองยากส์! แต่ก็ต้องช่วยกันสู้ (ชุม, 2560, หน้า 5) ซึ่งมาจากคำว่า “ยาก” หมายถึง ว. ลำบาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 947) เป็นต้น

จากตัวอย่างประโยคดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยได้นำหลักไวยากรณ์

การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์ของคำยืมภาษาอังกฤษมาใช้อย่างไม่ถูกต้องเมื่อเปรียบเทียบกับระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิม กล่าวคือ คำนามนับได้ที่มีรูปคำเดียวเป็นคำนามพหูพจน์นั้น หรือคำนามนับได้ที่ผูกประโยชน์กลายเป็นคำนามพหูพจน์ภาษาไทยไม่มีการเติมหน่วยคำผันใดๆ ในคำยืมเพื่อแสดงจำนวนพจน์ตามระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในทางตรงกันข้ามภาษาไทยได้ยืมไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์ในคำนามนับได้ของภาษาอังกฤษมาใช้กับคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ของภาษาไทยเพื่อแสดงให้เห็นถึงคำกริยาหรือคำวิเศษณ์นั้นมีระดับ “มาก” ซึ่งแม้ว่าจะไม่ใช่คำยืมภาษาอังกฤษ แต่เป็นการนำระบบไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษมาใช้ ฉะนั้น หลักไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงจำนวนพจน์ของคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยมีลักษณะตรงข้ามกัน กล่าวคือ ภาษาไทยใช้เป็นคำยืมภาษาอังกฤษแต่ไม่ได้นำคำยืมนั้นมาใช้ตามระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิมกลับใช้ไวยากรณ์ไทย ในทางกลับกันภาษาไทยใช้ระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแต่ไม่ได้นำคำยืมภาษาอังกฤษนั้นมาใช้กลับใช้คำไทยเช่นเดิม

2) เพื่อแสดงกาล (Tense)

คำกริยาในภาษาอังกฤษมีการแปลงรูปคำศัพท์ไปตามกาล เช่น อดีตกาล ปัจจุบันกาล อนาคตกาล (Harrison et al., 2012, p. 2) แต่รูปคำกริยาในภาษาไทยไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงระบบไวยากรณ์เพื่อแสดงกาล (Timyam, 2015, p. 43) ซึ่งคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้คำกริยาปัจจุบันกาลเท่านั้น แม้ว่าประโยชน์นั้นแสดงถึงกาลนั้นได้ผ่านไปแล้ว แต่ตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษควรเป็นคำกริยาแสดงอดีตกาล เช่น

คุณชูลีเทรน (train: ฝึก)

ผู้เข้าประกวดนางงามมานานแล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 298) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “Miss Chulee **trained** many beauty pageant competitors.”

หากประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่ 3 คำกริยาปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษนั้นต้องมี “-s” ท้ายคำ (Harrison et al., 2012, p. 2) แต่เมื่อภาษาไทยนำคำยืมภาษาอังกฤษที่เป็นคำกริยานั้นมาใช้ในประโยค ไม่ได้ถอดอักษรไทยด้วยการสะกดการันต์เป็น “-ส์” ท้ายคำตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแต่อย่างใด ตัวอย่างดังนี้

เขาแพน (**pan: ฉายกวาด**) กลิ้งไป
ที่ผู้ชม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 215-216)
ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “He **pans** the
camera along the audiences.”

เขาสต็อก (**stock: กักตุน**) สินค้าไว้
เต็มโกดัง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า
283-284) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “He
stocks many products in warehouse.”

อาหารจานนี้ดูไนซ์ (**look nice:
น่ากิน**) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 179)
ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “This dish
looks nice.”

จากตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ดังกล่าว
แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยนำคำยืมมาใช้เท่านั้น
ไม่ได้นำระบบไวยากรณ์ของคำยืมมาใช้ใน
ประโยค เช่นเดียวกับการเติมหน่วยคำผันเพื่อ
แสดงจำนวนพจน์ดังที่ได้อธิบายในข้างต้น
แล้วว่า อาจจะมีคำไทยปรากฏตามบริบทใน
ประโยคมากกว่าคำยืมภาษาอังกฤษ จึงอาจจะ
ไม่จำเป็นต้องเติมหน่วยคำผันคำยืมใน
ภาษาไทยให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษา-
อังกฤษทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยเข้าใจประโยค
ดังกล่าวได้

อย่างไรก็ตามมีคำยืมภาษาอังกฤษ
ในภาษาไทยบางคำใช้คำกริยาที่แสดงเป็น
อดีตกาลเท่านั้น ไม่ใช่คำกริยาที่แสดงเป็น
ปัจจุบันกาลเหมือนดังคำกริยาคำยืมทั่วไปที่
ปรากฏในภาษาไทย เช่น

เรื่องนี้ฉันไม่อยากจะเซด (**said:
พูด, พูดถึง**) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า
258) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า “I would
not like to **say** this story”

นายคนนี้ก็่อเรื่องได้ทุกวันไม่อยากจะ
เซดเลย (เซด มาจาก **said**) (ราชบัณฑิตยสถาน,
2557, หน้า 276) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า
“This man can make trouble every day, I
would not like to **say** anything”

นายคนนี้ก็่อเรื่องได้ทุกวันอย่าให้
เซดเลย (เซด มาจาก **said**) (ราชบัณฑิตยสถาน,
2557, หน้า 367) ในประโยคภาษาอังกฤษใช้ว่า
“This man can make trouble every day, do
not **say** anything”

จากตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ดังกล่าว
เห็นได้ว่า “เซด” (**said**) มักใช้เป็นรูปคำกริยา
ปฏิเสธ เท่านั้น โดยใช้เป็นกริยาวลีถึงที่ว่า
“ไม่อยากจะเซด” หรือ “อย่าให้เซด” ถึง
กระนั้น “เซด” ได้ผันรูปคำกริยาปัจจุบันกาล

เป็น “เซย์” (say) ทันทีเมื่อประสมกับคำยืมภาษาอังกฤษคำอื่น จากตัวอย่างประโยคดังนี้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 260-261)

คราวนี้ถ้ายังตกลงกันไม่ได้ ก็**เซย์**ผู้ดูบาย (say goodbye: บอกลา)

มาตั้งนานแล้วยังไม่ได้**เซย์**ฮัลโล (say hallo / say hello: ทักทาย) เจ้าภาพเลย

เขา**เซย์**โน (say no: ปฏิเสธ) ไม่เป็น ฉะนั้น “...เซด” และ “เซย์...” เป็นการใช้รูปกริยาวลีที่มีโครงสร้างคงที่ในภาษาไทย โดยไม่ได้พิจารณาคำกริยาที่แสดงกาลตามบริบทของประโยคดังเช่นหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

หลักไวยากรณ์การเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงกาลในคำกริยาภาษาอังกฤษย่อมมีความซับซ้อนมากกว่าคำกริยาในภาษาไทย ฉะนั้นไม่ว่าคำยืมที่เป็นคำกริยาจะแสดงกาลใดตามบริบทของประโยค ส่วนใหญ่ภาษาไทยใช้เพียงคำยืมที่เป็นคำกริยาแสดงปัจจุบันกาล เนื่องจากคำกริยาในภาษาไทยไม่มีการเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงกาลในระบบไวยากรณ์ จึงทำให้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นคำกริยาอาจใช้คำกริยาไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เมื่อนำคำยืมกริยานั้น

มาผูกประโยคในภาษาไทยตามกาลต่าง ๆ

3) เพื่อแสดงเพศ (Gender)

แม้ว่าคำนามสรรพจน์ของภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้บ่งบอกเพศ ซึ่งต่างจากภาษาในตระกูลยุโรปดังเช่นภาษาฝรั่งเศสหรือภาษาสเปนที่คำนามสรรพจน์ระบุเพศอย่างชัดเจน เช่น un chapeau (ภาษาฝรั่งเศส) un sombrero (ภาษาสเปน) ต่างหมายถึง หมวก เป็นคำนามเพศชาย และอีกตัวอย่างหนึ่ง une table (ภาษาฝรั่งเศส) una mesa (ภาษาสเปน) ต่างหมายถึง โต๊ะ เป็นคำนามเพศหญิง อย่างไรก็ตามคำยืมภาษาอังกฤษในคำนามบางคำที่เป็นบุคคลบ่งบอกได้ว่าเป็นเพศชายหรือเพศหญิง ดังเช่นคำว่า “hero” หมายถึง น. ผู้ชายที่ทำคุณงามความดีหรือความกล้าหาญจนได้รับการยกย่องจากบุคคลทั่วไป ส่วน “heroine” หมายถึง น. เด็กผู้หญิงหรือผู้หญิงที่ทำคุณงามความดีหรือความกล้าหาญจนได้รับการยกย่องจากบุคคลทั่วไป (Oxford, 2011, p. 708)

ภาษาไทยได้นำคำยืมว่า “ฮีโร่” (hero) ใช้ในความหมายว่า น. วีรบุรุษ (มติชน, 2547, หน้า 997) วิกฤตการณ์ครั้งนี้ทำให้เขากลายเป็นฮีโร่ (hero: วีรบุรุษ) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 136) นอกจากนี้ยังใช้ “ฮีโร่” กับเพศหญิง

ได้เช่นกัน โดยเฉพาะพาดหัวข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์ต่าง ๆ เช่น

เช่นกันทั้งประเทศนักกีฬาคนนี้เธอคือฮีโร่ของชาวติมอร์

นักกีฬาคนดังกล่าวคือ “ซอนย่า มาร์ตินส์ โซอาเรส” นักยกน้ำหนักสาวชาวติมอร์ตะวันออกคนแรกที่คว้าเหรียญรางวัล (ทองแดง) ในกีฬาซีเกมส์ (Sea Games) ครั้งที่ 29 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย (ซีเกมส์ 2017, 2560)

คำว่า “ฮีโร่” (hero) ในพาดหัวข่าวดังกล่าวใช้ไม่ถูกต้องด้านหลักการเดิมหน่วยคำผันเพื่อแสดงเพศในภาษาอังกฤษซึ่งควรใช้ว่า “heroine” ส่วนสาเหตุที่ภาษาไทยใช้คำยืม “ฮีโร่” (hero) เป็นได้ทั้งวีรบุรุษและวีรสตรี โดยไม่ได้แบ่งเพศให้ชัดเจนเหมือนอย่างภาษาอังกฤษ สันนิษฐานว่าเกิดจากการออกเสียง “heroine” ที่ใกล้เคียงกับคำยืมอีกคำว่า “เฮโรอีน” (heroin) ซึ่งหมายถึง น. ยาเสพติดอย่างร้ายแรงและมีพิษมาก (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 1447) จึงทำให้ “วีรสตรี” ไม่ใช่คำยืม “heroine” ในภาษาไทย แต่ใช้คำยืมว่า “ฮีโร่” (hero) แทน อาจจะเพื่อป้องกันความสับสน

ด้านความหมายทั้งยังหลีกเลี่ยงการออกเสียง “heroine” มีความหมายในแง่บวกที่ใกล้เคียงกับ “เฮโรอีน” ซึ่งมีความหมายในแง่ลบดังกล่าว

ในทางกลับกันคำยืมภาษาอังกฤษเดิมส่วนใหญ่ไม่ได้บ่งบอกว่าใช้ได้เฉพาะเพศชายหรือเพศหญิง แต่ภาษาไทยนำคำยืมนั้นมาใช้ด้วยการแปลงปัจจัย (suffix) ส่วนใหญ่เป็น “อี” แสดงให้เห็นเป็นเพศหญิงตามหลักไวยากรณ์ภาษาบาลีสันสกฤตดังที่พระยาอุปกิตศิลปสาร (2539, หน้า 66) ได้กล่าวว่า “อี” “อินิ” (“นี” เมื่ออยู่ท้ายคำมีตัว “ร” หรือ “ย” เป็น “ฉิ”) บอเพศหญิง เช่น ท้ายศัพท์ เป็น “อะ” ใช้ “อี” เช่น โจรี (หญิงโจร) กุมารี (เด็กหญิง) ถ้าศัพท์ “ภิกขุ” “ราช” หรือเป็นศัพท์มี “อี” ข้างท้ายใช้ “อินิ” หรือ “อินฉิ” เช่น ภิกขุณี ภิกษุณี (หญิงที่บวชเป็นพระในพระพุทธศาสนา) ราชนิ (พระมเหสี) เป็นต้น

นอกจากนี้ การแจกวิภัตตินาม “บุงลิ่งค์ อะ การ์รันต์” ทำให้ศัพท์ส่วนหนึ่งแสดงความเป็นเพศชาย เช่น กุมาร (เด็กชาย) เทว (เทวดา) ทาส (ทาส) สีห (สิงโต) และการแจกวิภัตตินาม “อิตถิลิ่งค์ อี การ์รันต์” ทำให้ศัพท์ส่วนหนึ่งแสดงความเป็นเพศหญิง เช่น กุมารี (เด็กหญิง) เทวี (เทวดาผู้หญิง) ทาสี (ทาสผู้หญิง) สีหิ

(สิงโตเม็ย) เป็นต้น (สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, 2523, หน้า 156, 158-159)

ดังนั้นปัจจัย “อิ” ท้ายพยางค์บางส่วน แสดงถึงอิตติลึงค์ (เพศหญิง) ในภาษาบาลี-สันสกฤต เช่นเดียวกับคำยืมที่เลียนไวยากรณ์ ภาษาบาลี-สันสกฤตดังกล่าวมาใช้เป็นคำยืมที่ แสดงถึงเพศหญิงในภาษาไทย โดยแปลงเป็น สระ “อิ” /i:/ ท้ายคำยืมเพื่อแสดงถึงบุคคลเพศ หญิงเท่านั้นตัวอย่างดังนี้

“จิกโก้” (gigolo) หมายถึง น. วัยรุ่นที่ไม่แต่งงานเอาการ มักแต่งตัวตามความนิยม เฉพาะกลุ่ม ชอบเที่ยวเตร่และจีบผู้หญิง เช่น จิกโก้ประจำซอยนี้ชอบมีเรื่องประจำกับจิกโก้ ซอยอื่น เพราะแย่งกันจีบหญิง แปลงเป็น “จิกกี้” หมายถึง น. สาววัยรุ่นในสมัยก่อน ซึ่งแต่งตัวตามสมัยนิยม มักมีลักษณะกำก้น ชอบเที่ยวเตร่ (เลียนจากคำว่า จิกโก้) เช่น ร้าน นี้มีเสื้อผ้าแปลก ๆ ที่พวกจิกกี้ชอบทั้งนั้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, หน้า 37)

“คัสโนวา” (casanova) หมายถึง น. ผู้ชาย ซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นคนเจ้าชู้มาก เช่น เขา เป็นคัสโนวาว่าตัวพ่อเลย แปลงเป็น “คัสโนวี” หมายถึง น. ผู้หญิงซึ่งรู้จักกันโดยทั่วไปว่าเป็นคน เจ้าชู้มาก เช่น ถ้าดาราราชคนนั้นเป็นคัสโนวา

ดาราทหญิงคนนี้ก็คัสโนวี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, หน้า 31-32)

“บาร์เทนเดอร์” (bartender) หมายถึง น. พนักงานผสมเหล้าในร้านขายเหล้า แปลงเป็น “บาร์เทนดี้” หมายถึง น. พนักงานหญิงผสมเหล้า ในร้านขายเหล้า (จาก บาร์เทนเดอร์) (มติชน, 2547, หน้า 501)

“มาร์กเกอร์” (marker) หมายถึง น. ผู้บันทึกคะแนน แปลงเป็น “มาร์กี้” หมายถึง น. หญิงผู้บันทึกคะแนน (จากคำว่า มาร์กเกอร์) (มติชน, 2547, หน้า 681)

น่าสังเกตว่า แปลงเป็นสระ “อิ” /i:/ เพื่อ แสดงเป็นเพศหญิงดังกล่าวไม่ได้ระบุคำยืม ภาษาอังกฤษในเครื่องหมายวงเล็บท้ายคำยืม ทำให้ทราบได้ว่าคำยืมในภาษาอังกฤษตาม ความหมายเดิมบางคำไม่ได้บ่งชี้ชัดเจนนว่า ใช้ได้เฉพาะเพศใดเพศหนึ่งเท่านั้น ทว่าใช้ได้ ทั้งเพศชายและหญิงอย่างเช่น “บาร์เทนเดอร์” “มาร์กเกอร์” ข้างต้น แต่ภาษาไทยนำหลัก ไวยากรณ์บาลีสันสกฤตจากการแปลงปัจจัย เป็นสระ “อิ” /i:/ แสดงเป็นอิตติลึงค์ในคำยืม ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงคำเป็นเพศหญิงดังกล่าว ซึ่งนอกจากไม่ปรากฏคำดังกล่าวในภาษา- อังกฤษแล้ว ยังไม่ปรากฏในระบบไวยากรณ์

การแปลงปัจจัยเพื่อแสดงเพศในภาษาอังกฤษ เช่นกัน

2. การเปลี่ยนหน้าที่ของคำ (Word function)

คำภาษาอังกฤษเดิมใช้หน้าที่ของคำประเภทหนึ่ง แต่ภาษาไทยนำคำยืมนั้นเปลี่ยนมาใช้หน้าที่ของคำอีกประเภทหนึ่งที่แตกต่างกัน ดังเช่นคำภาษาอังกฤษทำหน้าที่เป็นคำนาม แต่ภาษาไทยเปลี่ยนมาใช้เป็นคำกริยา แม้ว่าคำยืมที่ใช้ผิดหน้าที่ของคำนั้นไม่ได้ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากภาษาอังกฤษเดิม แต่หากเปรียบเทียบด้านไวยากรณ์ ภาษาไทยได้นำคำยืมนั้นมาใช้หน้าที่ของคำผิดไปจากภาษาอังกฤษเดิม ตัวอย่างดังนี้

“คอร์รัปชัน” (corruption) หมายถึง น. นื้อราษฎร์บังหลวง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 51)

จากความหมายของ “คอร์รัปชัน” (corruption) ดังกล่าวระบุว่าทำหน้าที่เป็นคำนาม โดยมีความหมายว่า “นื้อราษฎร์บังหลวง” แต่เมื่อพิจารณาพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน อีกฉบับหนึ่ง (2556, หน้า 346) ระบุว่า “นื้อราษฎร์บังหลวง” เป็นคำกริยา หมายถึง การที่พนักงานเจ้าหน้าที่เก็บเงินจากราษฎรแล้วไม่ส่งหลวงหรือเบียดบังเงินหลวง สอดคล้อง

กับพจนานุกรมฉบับมติชน (2547, หน้า 248) กล่าวว่า “นื้อราษฎร์บังหลวง” เป็นคำกริยา หมายถึง โกงเอาเงินรัฐโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ มากไปกว่านั้นหากพิจารณาตัวอย่างจาก 2 ประโยค ดังนี้

1) “ถึงไม่โกงกินแต่เขาก็คอร์รัปชันทางเพศ” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 51)

2) “เขาคอร์รัปชัน (corruption: โกงกิน) การจัดซื้อวัสดุสำนักงาน” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 73)

จากตัวอย่างประโยคข้างต้นล้วนขาดคำกริยาหลัก โดยประโยค 1) ขาดคำกริยาหลักในประโยคย่อยคือ “...แต่เขาก็คอร์รัปชันทางเพศ” ส่วนประโยค 2) ขาดคำกริยาหลักในประโยค ประกอบกับใช้คำไทยกำกับความหมายว่า “โกงกิน” ซึ่งเป็นคำกริยาเช่นกัน ฉะนั้นจึงควรใช้คำกริยาของคำว่า “คอร์รัปชัน” เป็น corrupt ในประโยคคือ “ถึงไม่โกงกินแต่เขาก็ corrupt ทางเพศ” และ “เขา corrupt ในการจัดซื้อวัสดุสำนักงาน” ตามที่พจนานุกรม Oxford (2011, p. 336) กล่าวว่า “corrupt” เป็นคำกริยา หมายถึง มีผลกระทบที่เลวร้ายต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งและทำให้พวกเขามีพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมอันดี ส่วน “corruption” เป็นคำนาม

หมายถึง พฤติกรรมที่ไม่ซื่อสัตย์หรือผิดกฎหมายของกลุ่มคนที่มีอำนาจหน้าที่

สาเหตุที่ภาษาไทยใช้ “คอร์รัปชัน” เป็นคำกริยา เนื่องจาก “คอร์รัปชัน” เป็นคำยืมที่ติดอยู่ในภาษาไทยเป็นระยะเวลาหนึ่งแล้ว ส่วน “corrupt” ไม่ได้ใช้เป็นคำยืมในภาษาไทย จึงอาจจะทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยเข้าใจว่า “คอร์รัปชัน” ทำหน้าที่ของคำได้ทั้งคำนามและคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ “คอร์รัปชัน” ที่ทำหน้าที่ของคำเป็นคำกริยาในภาษาไทยจึงผิดไวยากรณ์ด้านหน้าที่ของคำในภาษาอังกฤษเดิม

3. การสลับโครงสร้างคำ (Word formation)

ตามหลักไวยากรณ์โครงสร้างคำภาษาอังกฤษ ส่วนคำขยายนามปรากฏอยู่ด้านหน้าคำนามเสมอ โดยมีการเรียงลำดับคำขยายนามเป็นระบบเริ่มจาก ความคิดเห็น (opinion) ขนาด (size) อายุ (age) อุณหภูมิ (temperature) รูปร่าง (shape) สี (color) ถิ่นกำเนิด (origin) วัสดุ (material) ตามลำดับแล้วตามด้วยคำนามหลัก เช่น the comfortable (opinion) little (size) white (color) wooden (material) cottage (Timyam: 2015, pp. 93-94) ในขณะที่ภาษาไทยส่วนขยายนามอยู่ด้านหลังคำนามหลัก (Timyam,

2015, p. 122)

ด้วยเหตุนี้ภาษาไทยจึงนำโครงสร้างคำยืมภาษาอังกฤษมาสลับตำแหน่ง โดยนำส่วนคำขยายไว้ด้านหลังคำนามหลักตามไวยากรณ์ไทย อย่างไรก็ตามคำยืมภาษาอังกฤษบางคำที่ได้สลับโครงสร้างคำเช่นนี้ ทำยืมของพจนานุกรมไทยฉบับต่าง ๆ ได้เขียนภาษาอังกฤษปรากฏโครงสร้างคำตามภาษาไทย โดยมีเครื่องหมายจุดภาค (.) หรือเครื่องหมายบวก (+) คั่นไว้ระหว่างคำภาษาอังกฤษ เพื่อให้รู้ว่าคำภาษาอังกฤษเดิมไม่ได้ใช้โครงสร้างคำตามแบบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยไม่ได้ใช้โครงสร้างคำตามแบบคำภาษาอังกฤษเดิม แบ่งได้ดังนี้

1) คำยืมภาษาอังกฤษสลับโครงสร้างคำแบบเติมคำ เป็นการนำคำยืมภาษาอังกฤษเติมคำจำนวน 2 คำ ที่ไม่ได้ตัดพยางค์ใดพยางค์หนึ่งของคำมาสลับโครงสร้างคำ

“เกมคอมพิวเตอร์” หมายถึง น. การเล่นรูปแบบต่าง ๆ ด้วยคอมพิวเตอร์ อาจอยู่ในรูปแบบของการแข่งขัน การแก้ปัญหา การต่อสู้ เช่น เกมสร้างอารยธรรม เกมสามก๊ก เกมแต่งตัวตุ๊กตา โดยใช้ภาพแอนิเมชัน หรือ

กราฟิกสร้างเหตุการณ์ให้ดูสมจริงน่าตื่นเต้น สนุกสนาน (เกม มาจาก game, คอมพิวเตอร์ มาจาก computer) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 24) ภาษาอังกฤษใช้ว่า “computer game” หมายถึง น. เกมที่เล่นในคอมพิวเตอร์ (Oxford, 2011, p. 302)

“คลิปวิดีโอ” (video clip) หมายถึง น. ภาพเคลื่อนไหวจากภาพยนตร์หรือละคร เป็นต้น ที่ตัดเป็นช่วงสั้น ๆ สำหรับดูผ่านคอมพิวเตอร์ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554, หน้า 30) ภาษาอังกฤษใช้ว่า “video clip” หมายถึง น. ภาพยนตร์หรือเหตุการณ์ที่บันทึกในช่วงเวลาสั้น ๆ ด้วยระบบดิจิทัลซึ่งรับชมได้ในคอมพิวเตอร์ (Oxford, 2011, p. 1659)

“บาร์เกย์” หมายถึง น. ร้านเหล้าที่ให้บริการแก่ลูกค้าที่เป็นเกย์ (มติชน, 2547, หน้า 501) ภาษาอังกฤษใช้ว่า “gay bar” หมายถึง น. สถานที่พบปะของกลุ่มคนที่เป็นเกย์ (Oxford, 2011, p. 626)

“บาร์เบียร์” หมายถึง น. สถานที่ที่ขายเบียร์และเครื่องดื่มประเภทมีแอลกอฮอล์ อาจมีลักษณะเปิดโล่งหรือเป็นร้านมืด ๆ และมีโชว์ซึ่งอาจเป็น โชว์ลามก (บาร์ มาจาก

bar, เบียร์ มาจาก beer) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 198) ภาษาอังกฤษใช้ว่า “beer bar” เช่นเดียวกับ “gay bar” ดังกล่าว

2) คำยืมภาษาอังกฤษสลับโครงสร้าง
คำแบบตัดเสียงพยางค์ เป็นการนำคำยืมภาษาอังกฤษจำนวน 2 คำ โดยที่คำยืมคำหนึ่งใช้แบบเต็มคำ และอีกคำหนึ่งใช้แบบตัดเสียงพยางค์ จากนั้นนำมาสลับโครงสร้างคำแบ่งเป็น

(1) ตัดเสียงพยางค์หลังคำภาษาอังกฤษเดิมคำแรก แล้วสลับโครงสร้างคำ
 เป็นการตัดเสียงพยางค์หลังบางส่วนของคำภาษาอังกฤษเดิมคำแรก จากนั้นนำมาสลับโครงสร้างคำกับคำภาษาอังกฤษเดิมแบบเต็มคำในคำที่สอง เช่น

“เกียร์ออโต” หมายถึง น. อุปกรณ์รถยนต์ที่ทำหน้าที่เปลี่ยนอัตราส่วนการทดรอบระหว่างเครื่องยนต์กับล้อโดยไม่ต้องใช้คลัตช์ (เกียร์ มาจาก gear, ออโต ตัดมาจาก automatic transmission) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 28) “เกียร์ออโต” สันนิษฐานว่าเกิดจาก automatic gear เป็นการตัดเสียงพยางค์หลังบางส่วนของคำภาษาอังกฤษเดิมคำแรก จาก automatic gear เป็น auto gear แล้วสลับ

โครงสร้างคำเป็น “เกียร์อัตโนมัติ” อย่างไรก็ตามในภาษาอังกฤษใช้ว่า “automatic transmission” หมายถึง น. ระบบในยานพาหนะที่เปลี่ยนเกียร์ให้ผู้ขับขี่โดยอัตโนมัติ (Oxford, 2011, p. 88)

(2) ตัดเสียงพยางค์หลังคำภาษาอังกฤษเดิมคำที่สอง แล้วสลับโครงสร้างคำเป็นการตัดเสียงพยางค์หลังทั้งหมดของคำภาษาอังกฤษเดิมคำที่สอง จากนั้นนำมาสลับโครงสร้างคำกับคำภาษาอังกฤษเดิมแบบเต็มคำในคำแรก เช่น

“ตันกรอส” (gross tonnage) หมายถึง น. หน่วยวัดความจุของเรือ โดยรวมทั้งระวางบรรทุกสินค้าและห้องทั้งหมด (มติชน, 2547, หน้า 361) ซึ่งเป็นการตัดเสียงพยางค์หลังทั้งหมดของคำภาษาอังกฤษเดิมคำที่สองจาก “gross tonnage” เป็น “gross ton” แล้วสลับโครงสร้างคำเป็น “ton gross” แต่ภาษาอังกฤษใช้ว่า “gross tonnage” หมายถึง น. ระวางหรือความจุ หรือขนาดของเรือ ถ้าวัดความจุของเรือทั้งลำโดยอัตราตันละ 100 ลูกบาศก์ฟุต (Sethaputra, 2009, p. 1498)

3) คำยืมภาษาอังกฤษสลับโครงสร้างคำแบบประสมคำ เป็นการนำคำยืมภาษาอังกฤษเต็มคำจำนวน 2 คำมาสลับโครงสร้างคำ จากนั้นนำคำภาษาอื่นมาประสมกับคำยืมตัวอย่างดังนี้

“สาวบาร์เบียร์” หมายถึง น. หญิงที่บริการเสิร์ฟเบียร์ให้ลูกค้าในสถานขายเบียร์ (ในบาร์เบียร์) มักแต่งเครื่องแบบที่ชวนวามหวิว กางเกงขาสั้นมาก เสื้อรัดรูปไม่มีแขน เป็นต้น (บาร์ มาจาก bar, เบียร์ มาจาก beer) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 335) ภาษาอังกฤษใช้ว่า “beer bar” ดังกล่าวแต่ภาษาไทยนำมาสลับโครงสร้างคำเป็น “บาร์เบียร์” (bar, beer) แล้วนำคำไทยว่า “สาว” เป็นต้นคำประสมกับคำว่า “บาร์เบียร์” เป็น “สาวบาร์เบียร์”

การสลับโครงสร้างคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยเกิดจากภาษาไทยนำคำยืมภาษาอังกฤษมาใช้ แต่ไม่ได้นำระบบไวยากรณ์ด้านโครงสร้างคำยืมภาษาอังกฤษเดิมมาใช้ในภาษาไทย จึงทำให้คำภาษาอังกฤษเดิมกับคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยสลับโครงสร้างคำทางไวยากรณ์ ซึ่งบางครั้งอาจจะเกิดจากการเทียบเคียงกับคำยืมอื่น ๆ ที่ปรากฏ

ในภาษาไทย จึงใช้ลักษณะการเทียบโครงสร้างคำเช่นนั้น ดังนี้

“เกมคอมพิวเตอร์” (computer game) อาจเทียบเคียงโครงสร้างคำจาก “เกม...” เช่น เกมการเมือง เกมออนไลน์ เกมกด เกมโชว์ เป็นต้น โดยมีคำว่า “เกม” เป็นคำหลัก ส่วนคำที่ตามหลังคำว่า “เกม” เป็นคำขยาย จึงทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยอาจเข้าใจว่า “คอมพิวเตอร์เกม” ที่มีโครงสร้างถูกต้องตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กลายเป็น “เกมคอมพิวเตอร์” ตามโครงสร้างไวยากรณ์ไทย โดยการเทียบเคียงโครงสร้างคำจาก “เกม...” ดังกล่าว

อย่างไรก็ดี แม้ว่า “บาร์เบียร์” ไม่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ แต่ทำให้ทราบได้ว่า “บาร์เบียร์” สลับโครงสร้างคำแตกต่างจากภาษาอังกฤษเดิม ดังกล่าวหากเทียบเคียงกับคำยืมอีกคำที่ภาษาไทยใช้ทั้งคำยืมและโครงสร้างคำตามระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิมดังเช่น “เบียร์การ์เด้น” (beer garden) หมายถึง น. ลานเบียร์ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 27) สอดคล้องกับพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ beer garden หมายถึง น. บาร์สถานที่โล่งที่มีโต๊ะกับเก้าอี้ (Oxford, 2011, p. 122) ฉะนั้น

“beer bar” จึงควรเป็นโครงสร้างคำที่ถูกต้องตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ที่แตกต่างจากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยว่า “บาร์เบียร์”

นอกจากนี้ยังมีคำยืมสลับโครงสร้างคำอื่น ๆ ในภาษาไทยที่นิยมใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน ซึ่งปรากฏเฉพาะคำยืมแต่ละคำในพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังกล่าว แต่ไม่ปรากฏเป็นกลุ่มคำยืม เช่น ทีมฟุตบอล (football team) ไอศกรีมช็อกโกแลต (chocolate ice-cream) เค้กสตอว์เบอร์รี่ (strawberry cake) พายแอปเปิล (apple pie) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยบางคำยังคงใช้โครงสร้างคำตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยไม่ได้สลับโครงสร้างคำยืมตามตัวอย่างดังกล่าว เช่น “เลิฟซีน” (love scene) หมายถึง น. ฉากรักในภาพยนตร์หรือละคร การแสดงความรักในเชิงชู้สาว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, หน้า 307) “โลว์โพรไฟล์” (low profile) หมายถึง ก. ไม่ทำตัวเด่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 180) เป็นต้น รวมถึงคำยืมสมัยใหม่ที่ไม่ได้ปรากฏในพจนานุกรมภาษาไทยฉบับต่าง ๆ เช่น “บิ๊กอายส์” (big eyes) หมายถึง คอนแทกเลนส์ที่ใส่เพื่อให้ดวงตาดำดูโตกว่าเดิม เป็นต้น

บทสรุป

จากลักษณะตัวอย่างการใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ผิดไวยากรณ์ด้านต่าง ๆ ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยได้นำเฉพาะคำภาษาอังกฤษมาใช้เป็นคำยืมในภาษาไทยเท่านั้น แต่ไม่ได้นำระบบไวยากรณ์ด้านต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย ทว่าใช้ตามระบบไวยากรณ์ไทย โดยระบบไวยากรณ์บางส่วนทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีความแตกต่างกัน จึงทำให้คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยส่วนหนึ่งใช้ต่างจากระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิม ซึ่งเป็นลักษณะที่เกิดขึ้นปกติในภาษาที่มีการยืมใช้ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเติมหน่วยคำผันเพื่อแสดงพจน์ แสดงกาล และแสดงเพศ รวมถึงการใช้หน้าที่ของคำ และการสลับโครงสร้างคำดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม มีคำในภาษาไทยจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้ใช้เป็นคำยืม แต่ใช้ระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำใหม่ในภาษาไทย เช่น “ซาล์” “มันส์” “ยากส์” หรือใช้คำยืมภาษาอังกฤษนั้นมาแปลงปัจจัยเลียนตามไวยากรณ์ภาษาบาลี-สันสกฤต ทำให้เกิดคำยืมใหม่ที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษไม่ได้ และปรากฏในภาษาไทยเท่านั้น เช่น “บาร์เทนดี” “มาร์กกี”

เป็นต้น จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษาไทยใช้คำยืมภาษาอังกฤษเดิมแต่ไม่ได้นำคำยืมนั้นมาใช้ตามระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกลับใช้ตามระบบไวยากรณ์ไทย ในทางกลับกันภาษาไทยใช้คำไทยแต่นำระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาใช้สร้างเป็นคำใหม่ ขณะเดียวกันคำยืมที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษเดิม ภาษาไทยก็นำระบบไวยากรณ์ภาษาบาลี-สันสกฤตมาสร้างเป็นคำยืมภาษาอังกฤษใหม่ในภาษาไทยได้เช่นกัน จึงทำให้ภาษาไทยมีคำศัพท์ใช้ในภาษามากขึ้น แม้ว่าจะไม่ถูกต้องตามระบบไวยากรณ์ของภาษาต่าง ๆ ดังกล่าวก็ตาม

การใช้คำยืมภาษาอังกฤษที่ผิดไวยากรณ์ในภาษาไทยคงใช้ได้เฉพาะในภาษาไทยเท่านั้น หากผู้ใช้ภาษาไทยต้องการสื่อสารภาษาอังกฤษไม่ควรนำคำยืมเหล่านั้นใช้เป็นคำสำเร็จรูปตามคำยืมในภาษาไทยมาใช้สื่อสารในประโยคภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับชาวต่างชาติที่สื่อสารได้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยไม่ควรนำคำยืมที่ผิดไวยากรณ์ในภาษาไทยเหล่านั้นไปสื่อสารในประโยคภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะสื่อสารเข้าใจได้ เนื่องจากความหมายของคำยืมภาษาอังกฤษที่ผิดไวยากรณ์ในภาษาไทยส่วนใหญ่นั้น ภาษาไทยนำมาใช้

ตามความหมายของคำภาษาอังกฤษเดิม โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงความหมายแต่อย่างใด แต่อาจทำให้ระบบไวยากรณ์ในประโยคของแต่ละภาษาอาจจะผิดปกติกจากเดิม เช่น

ฉันเล่นเกมคอมพิวเตอร์ (ไม่ควรใช้ว่า
“ฉันเล่นคอมพิวเตอร์เกม” ในภาษาไทย)

I play **computer game**. (ไม่ควรใช้ว่า
“I play game computer.” ในภาษาอังกฤษ)

เขาคอร์รัปชันบาร์เบียร์ (ไม่ควรใช้ว่า
“เขาคอร์รัปส์เบียร์บาร์” ในภาษาไทย)

He **corrupts beer bar**. (ไม่ควรใช้ว่า
“He corruption bar beer.” ในภาษาอังกฤษ)

จากตัวอย่างประโยคดังกล่าวเห็นได้ว่าคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยแม้ว่าคำยืมนั้นจะใช้แตกต่างจากไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเดิม ซึ่งเป็นลักษณะที่เกิดขึ้นปกติในภาษาที่มีการยืมใช้

แต่ผู้ใช้ภาษาไทยสื่อสารเข้าใจซึ่งกันได้ในทางกลับกัน หากคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้นกลับไปปรากฏเป็นคำภาษาอังกฤษเดิม ผู้ใช้ภาษาอังกฤษควรใช้ระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในประโยค ไม่ควรใช้ระบบคำยืมภาษาอังกฤษแต่เป็นไวยากรณ์ภาษาไทยสื่อสาร แม้ว่าอาจจะสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเข้าใจกันได้ก็ตาม

ดังนั้น ไม่ว่าผู้ใช้ภาษาที่รู้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษเป็นอย่างดีต้องการสื่อสารคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย หรือสื่อสารคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยกลับไปใช้เป็นคำในภาษาอังกฤษเดิม ผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมตามหลักไวยากรณ์ของแต่ละภาษา ทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลและมีประสิทธิภาพต่อไป

บรรณานุกรม

- กำชัย ทองหล่อ. (2552). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ซีเกมส์ 2017. (2560). สืบค้นจาก <http://www.siamsport.co.th/seagames2017/news/view/21586>
- ชุม. (2560, มกราคม 17). เส้นทางสู่ความปรองดองยากส์! แต่ก็ต้องช่วยกันลุ้น. *ไทยรัฐ*, หน้า 5.
- ทำไมผู้ชายชอบเล่นเกมส์. (2561). สืบค้นจาก <https://pantip.com/topic/33248633>
- มติชน. (2547). *พจนานุกรมฉบับมติชน*. กรุงเทพฯ: มติชน.

- รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2554). *การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทยและภาษาจีน*. รายงานการวิจัย. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยพายัพ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). *ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้* (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: สหมิตร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมคำใหม่เล่ม 3*. กรุงเทพฯ: ยูเนียนอูลดร่าไวโอเร็ด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมคำใหม่เล่ม 1-2*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2550). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2523). *บาลี-สันสกฤตที่สัมพันธ์กับภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2549). *พินิจไทยไตรภาค ปฐมภาค: ภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันไทยศึกษา.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2539). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Harrison, M. et al. (2012). *Improve your grammar*. China: Palgrave Macmillan.
- Oxford. (2011). *Advanced american dictionary*. New York: Oxford University Press.
- Parrott, M. (2004). *Grammar for english language teachers*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Sethaputra, S. (2009). *New model English-Thai dictionary (Volume 2 M-Z)*. Bangkok: Prima Publishing.
- Timyam, N. (2015). *A comparative study of English and Thai: An introduction*. Bangkok: Kasetsart University.
- Yule, G. (1985). *The study of language*. United Kingdom: Cambridge University Press.